

личество Освободителътъ — дойде въ болницитѣ да види раненитѣ. Моя смиреность се намѣрихъ тогава тамъ. Въ това врѣме правиха операция на крака на единъ раненъ. Ранениятъ отъ болки силно пѣшкеше. Императорътъ отиде при него и го попита много ли го боли, та пѣшкалъ и викалъ? Ранениятъ, като дойде на себе си, прѣкрѣсти се и като позна, че Царьтъ му говори — каза: „Не, Ваше Императорско Величество, пѣшкамъ и викамъ, че ми е жално, защото не мога вече да служа на Ваше Величество“. Освободителътъ се просълзи и каза: „Бжди спокоенъ, ти си изпълнилъ длъжността си, както трѣбва, къмъ Мене и отечеството—твоитѣ братя ще служатъ и ще взематъ примѣръ отъ твоята храбрость“. Потупа го по рамо и му каза, че го награждава съ кръсть и съ пенсия 15 рубли на мѣсець, до гдѣто е живъ. Болниятъ отъ радость заплака и се прѣкрѣсти.

„Слѣдъ тая трогателна случка Царьтъ заобиколи другитѣ ранени и имъ раздаде пари и разни подаръци, пратени, казваше, отъ Нейно Величество Императрицата. На офицеритѣ раздаде лика си, а на нѣкои кръстове.

„Негово Сиятелство графъ Игнатиевъ често ме канеше на чай. Той живѣеше въ палатка. Веднажъ ми каза, че имало мнѣние да се върнатъ войскитѣ въ Ромъния и тамъ да прѣкаратъ зимата, а на пролѣтъта да продължатъ войната. Казахъ му, че тогава ще се изпълни плана на Митхатъ-паша, който искаше да направи Българию пустиня, а руситѣ тогава да дойдатъ да освобождаватъ опустошена страна безъ население. Той се засмѣ, отъ което разбрахъ, че той ми го казваше за опитъ.

„Слѣдъ това ми разказа, какъ се отворила войната и какво той е направилъ, за да се отвори тя.